

ANDRZEJ SAPKOWSKI

—

SEZONA OLUJA

NA KLADNIK

Egmont d.o.o.

Višnjevac 3, Zagreb

ZA NA KLADNIK A

Bruno Barbić

U R E D N I C A

Karla Baretta Grgić

L E K T O R I C A I K O R E K T O R I C A

Mirjana Paić-Jurinić

G R A F I Č K O O B L I K O V A N J E

Blid

D I Z A J N K O R I C A

Studio 2M d.o.o.

T I S A K

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.

Zagreb, rujan 2021.

N A S L O V I Z V O R N I K A

Sezon burz

Copyright © by Andrzej Sapkowski, 2013

Published by arrangement with

Patricia Pasqualini Literary Agency.

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2021.

Naslovna ilustracija © Alejandro Colucci

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2186-0

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem xxxxxxx.

Andrzej Sapkowski

—

Sezona oluja

VJEŠTAC

Preveo s poljskog
Mladen Martić

PULS

Sadržaj

Prvo poglavlje	9
Drugo poglavlje	21
Treće poglavlje.....	29
Četvrto poglavlje.....	33
Peto poglavlje.....	46
Šesto poglavlje.....	55
Sedmo poglavlje.....	64
Osmo poglavlje.....	80
Deveto poglavlje	113
Deseto poglavlje.....	131
Jedanaesto poglavlje.....	145
Dvanaesto poglavlje.....	167
Trinaesto poglavlje.....	178
Četrnaesto poglavlje.....	194
Petnaesto poglavlje	215
Šesnaesto poglavlje	239
Sedamnaesto poglavlje.....	255
Osamnaesto poglavlje.....	277
Devetnaesto poglavlje.....	308
Dvadeseto poglavlje.....	323
Epilog.....	340

*Od sablasti, od prokletih,
od zvijeri dugonogih
I od bića što noću ruže
Izbavi nas, dobri Bože!*

Zazivnica poznata kao
»The Cornish Litany«
datirana na prijelaz XIV. i XV. stoljeća

*Govore da napredak rasvjetljuje mrakove.
Ali uvijek, uvijek će postojati tmina. I uvijek će u tmuni biti Zlo,
uvijek će u tmuni biti očnjaci i kandže, ubojstvo i krv. Uvijek će biti
bića što noću ruže. A mi smo, vješci, tu da im zaružimo.*

Vesemir iz Kaer Morhena

Tko se bori sa zvijerima, treba pripaziti da pritom i sam ne postane zvijer. A kad dugo gledaš u bezdan, i bezdan se zagleda u tebe.

Friedrich Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse*

Gledanje u bezdan smatram potpunim idiotizmom. Na svijetu ima puno stvari dostojnijih da ih se pogleda.

Maslačak, *Pola stoljeća pjesništva*

Prvo poglavlje

ŽIVIO JE SAMO da bi ubijao.

Ležao je na suncem ugrijanom pijesku.

Osjećao je titraje koje su prenosila dlakava ticala i čekinje pritisnute o tlo. Iako su titraji bili još daleki, Idr ih je osjećao jasno i precizno, po njima je mogao odrediti ne samo smjer i brzinu kretanja žrtve, već i njezinu težinu. Za većinu grabežljivaca sličnog načina lova težina plijena imala je prvorazredno značenje — prikradanje, napad i potjera značili su gubitak energije koju se moralo nadoknaditi energetskom vrijednošću hrane. Većina Idru sličnih grabežljivaca odustajala je od napada kada je plijen bio premalen. Ali ne i Idr. Idr nije postojao da bi jeo i održavao vrstu. Nisu ga stvorili zbog toga.

Živio je da ubija.

Oprezno pomičući krakove izvukao se iz rupe, prepuzio preko truloga debla, u tri skoka svladao vjetrolom, poput duha projurio preko poljane, upao u papratima obrastao šumski pokrov, utopio se u gustišu. Kretao se brzo i bešumno, čas trčeći, čas skačući poput golemog skakavca.

Upao je u šipražje, priljubio se izbrazdanim oklopom trbuha uz podlogu. Podrhtavanje tla postajalo je sve izraženije. Podražaji iz Idrovih ticala i dlačica sklapali su se u

sliku. U plan. Idr je već znao kojim putem doći do žrtve, na kojemu joj mjestu presjeći put, kako ju prisiliti na bijeg, koliko dugim skokom spopasti ju sleđa, na kojoj visini udariti i razderati čeljustima oštrima kao britva. Podrhtavanja i podražaji već su u njemu gradili radost koju će spoznati kada se žrtva praćakne pod njegovom težinom, euforiju koju će u njemu izazvati okus vruće krvi. Nasladu koju će osjetiti kada zrak propara vrisak bola. Blago se naježio, otvarajući i zatvarajući kliješta i čeljusne nožice.

Titraji tla bili su vrlo čitki, počeli su se i razlikovati. Idr je već znao da žrtava ima više, vjerojatno tri, možda i četiri. Dvije su potresale tlo na uobičajen način, trešnja treće ukazivala je na malenu masu i težinu. Četvrta pak — ako je uopće i postojala neka četvrta — izazivala je nepravilne, slabe i nesigurne vibracije. Idr je zastao, napeo se i isturio antene iznad trave; istraživao je gibanje zraka.

Podrhtavanja tla napokon su dojavila to što je Idr čekao. Žrtve su se razdvojile. Jedna, ta najmanja, ostala je odostraga. A četvrta je, ona slabašna, nestala. Bio je to lažni signal, varljivi odjek. Idr ga je zanemario.

Mali plijen još se više udaljio od ostalih. Tlo je jače zadrhtalo. I bliže. Idr je napeo stražnje noge, odrazio se i skočio.

Djevojčica je užasnuto kriknula. Umjesto da pobjegne, zamrla je na mjestu. I neprestano vrištala.

Vještac se bacio u njezinu smjeru, izvlačeći u skoku mač. I smjesta shvatio da nešto nije kako treba. Da je prevaren.

Muškarac koji je vukao kolica sa suharcima zaurlao je i Geraltu naočigled poletio sežanj uvis, a krv je iz njega briznula široko brizgajući. Pao je, pa odmah ponovo poletio uvis, ovaj put u dva krvava komada. Više nije urlao. Sada je prodorno kričala žena, kao i njezina kći zamrla i ukočena od straha.

Iako nije vjerovao da će moći, vještac ju je uspio spasiti. Priskočio je i snažno ju gurnuo, odbacivši krvlju poprskanu

ženu sa staze u šumu, u paprat. I smjesta shvatio da je i to bilo prijevara. Namještaljka. Jer se sivi, plosnati, mnogonožni i nevjerojatno brzi oblik već udaljavao od kolica i prve žrtve. Jurio je prema drugoj. Prema djevojčici koja je i dalje vrištala. Geralt je jurnuo za njim.

Da je i dalje ostala na mjestu, ne bi stigao na vrijeme. No djevojčica je pokazala pribranost i dala se u divlji bijeg. Sivo bi ju čudovište ipak sustiglo brzo i bez napora — sustiglo, ubilo i vratilo se da ubije i ženu. I tako bi i bilo, da nije bilo vješca.

Dostigao je čudovište, skočio, prignječivši mu petom jednu od stražnjih nogu. Da nije istoga trena odskočio, ostao bi bez noge — sivi se stvor nevjerojatno spretno okrenuo, a njegova su srpasta kliješta škljocnula, promašivši ju za dlaku. Prije no što je vještac povratio ravnotežu, čudovište se odrazilo od zemlje i napalo. Geralt se obranio nagonskim, širokim i prilično kaotičnim udarcem mača, odbacivši čudovište. Nije ga ranio, ali je povratio inicijativu.

Bacio se, dopao ga, zamahnuvši široko rasjekao mu oklop na plosnatom prednjem tijelu. Prije nego što se ošamućeni stvor pribrao, drugim mu je udarcem odsjekao lijevu vilicu. Čudovište se bacilo na njega, zamahujući nogama, nastojeći ga preostalom vilicom ubosti kao bik. Vještac mu je odsjekao i nju. Brzim povratnim zamahom odsjekao mu je i jedno od kliješta. I ponovno mu zasjekao prednje tijelo.

Do Idra je napokon doprlo da je u pogibelji. Da mora pobjeći. Morao je pobjeći, pobjeći daleko, uvući se nekamo, zakopati u skrovište. Živio je samo zato da ubija. Da bi ubijao, morao se obnoviti. Morao je bježati... Bježati...

Vještac mu nije dao da pobjegne. Sustigao ga je, nagazio mu stražnji dio trupa, zasjekao ga odozgo, iz zamaha. Ovaj je put oklop prednjega tijela popustio, iz rasjekline je briznula i razlila se gusta zelenkasta krv. Čudovište se otimalo, noge su mu divlje udarale o zemlju.

Geralt je zasjekao mačem, ovaj put posve odvojivši plosnatu glavu od ostatka.

Teško je predisao.

Iz daljine je zagrmjelo. Zapusi vjetra i nebo koje se brzo mračilo najavljivali su nadolazak oluje.

Albert Smulka, novoimenovani općinski župan, Geralta je već pri prvom susretu podsjetio na repu — bio je okrugao, neopran, debele kože i nekako općenito neprivlačan. Drugim riječima, nije se previše razlikovao od drugih općinskih činovnika s kojima se morao susretati.

»Ispada da je istina«, rekao je župan, »da protiv nevolja nema do vješca.«

»Jonas, moj prethodnik«, nastavio je tren poslije, ne dočekavši nikakvu reakciju s Geraltove strane, »nije te mogao dovoljno nahvaliti. Kad samo pomislim da sam ga smatrao lažovom. Hoću reći, nisam mu posve vjerovao. Znam ja kako stvari narastu u bajke. Osobito u neukoga naroda, u kojega je vazda ili čudo, ili otajstvo, ili neki drugi vještac s nadljudskim moćima. A tu se, eto, pokazala najistinitija istina. Ondje, u boriku, za rječicom, poginulo je nebrojeno ljudi. A kako je onuda do gradića put kraći, onuda su i išli, budale... Na vlastitu propast. Ne obazirući se na upozorenja. Došlo je takovo vrijeme da je bolje ne tumarati po divljini, ne bazati po šumama. Posvuda čudovišta, posvuda ljudožderi. U Temeriji, na Tukajskoj zaravni, netom se strašna stvar dogodila, petnaestero ljudi je u ugljenarskom naselju pobila nekakva šumska avetinja. Rogovina se zvalo to naselje. Sigurno si čuo. Nisi? Ali istinu ti zborim, neka umrem. Priča se da su čak i čarobnjaci istragu u toj Rogovini otvorili. No, ali čemu naklapati. Mi u Ansegisu, sada smo sigurni. Tebi hvala.«

Izvukao je iz komode kutiju. Raširio po stolu arak papira, umočio pero u tintarnicu.

»Obećao si da ćeš čudovište ubiti«, rekao je ne podižući glavu. »Ispada da se nisi uprazno razmetao. Pouzdan si za

potucalo... A i onima si život spasio. Ženskoj i curetku. Jesu li ti zahvalile? Pale ti pod noge?»

Nisu pale, stisnuo je zube vještac. Jer se još nisu dokraja povratile. A ja ću odavde otići prije no što se priberu. Prije no što shvate da sam ih iskoristio kao mamac, bahato samouvjeren da ću uspjeti obraniti sve troje. Izgubit ću se prije no što do djevojčice dopre, prije no što shvati da sam ja kriv zato što je napola sirota.

Loše se osjećao. Sigurno su na to utjecali eliksiri uzeti prije borbe. Sigurno.

»Onaj monstrum«, župan je posuo papir pijeskom, pa onda pijesak stresao na pod, »prava je gadost. Pogledao sam strvinu kada su ju donijeli... Ma što je to uopće bilo?»

Geralt nije bio siguran, ali to nije kanio odati.

»Arahnomorf.«

Albert Smulka je zaustio, uzaludno nastojeći ponoviti.

»Fuj, neka se zove kako mu drago, ime mu se zatrla. To si ga ovim mačem sasjekao? Ovim sječivom? Može li se pogledati?»

»Ne može.«

»Ha, jer je oštrica sigurno začarana. I mora da je skup... Primamljiv komad... No, ali mi ovdje glagoljamo, a vrijeme juri. Posao je obavljen, vrijeme je da se plati. Ali najprije formalnosti. Ovjeri fakturu. Znači, nacrtaj križić ili neki drugi znak.«

Vještac je uzeo pruženi mu račun, okrenuo se prema svjetlu.

»Vidi mi ga«, zavrtio je glavom župan, mršteći se. »Da ne umiješ možda čitati?»

Geralt je položio papir na stol, gurnuo ga prema službeniku.

»Mala se greška«, rekao je spokojno i tiho, »potkrala na dokumentu. Dogovorili smo se za pedeset kruna. Faktura je ispostavljena na osamdeset.«

Albert Smulka je sklopio dlanove, naslonio na njih podbradak.

»Nije greška«, stišao se. »Prije će biti dokaz priznanja. Ubio si grozno čudovište, nije to bio lagan posao... Svoti se stoga neće nitko začuditi...«

»Ne razumijem.«

»Ma daj. Ne izigravaj nevinašce. Hoćeš mi reći da ti Jonas, dok je ovdje vladao, nije ispostavljao takve fakture? Glavu dajem da...«

»Da što?« presjekao je Geralt. »Da je uvećavao račune? Pa onda razliku, kojom je potkresao kraljevsku riznicu, dijelio sa mnom popola?«

»Popola?« župan je iskrivio usta. »Ne pretjeruj, vješče, ne pretjeruj. Pomislit će netko da si i odviše važan. Od razlike ćeš dobiti jednu trećinu. Deset kruna. Za tebe je to ionako povelika premija. A meni pripada više, poglavito glede funkcije. Državni dužnosnici trebaju biti imućni. Što je državni dužnosnik imućniji, to se više cijeni i država. Ma što ti uostalom možeš o tome znati. Zamara me ovaj razgovor. Hoćeš li fakturu potpisati ili nećeš?«

Kiša je bubnjala po krovu, vani je lijevalo kao iz kabla. Ali više nije grmjelo, oluja se udaljavala.

Interludij

Dva dana poslije

»IZVOLITE SAMO, ŠTOVANA«, vladarski je kimnuo Belohun, kralj Keracka. »Izvolite samo. Sluge! Stolac!«

Svod odaje resila je freska koja je prikazivala jedrenjak posred valovlja, tritona, morskih konjica i stvorenja nalik na jastoge. A freska na jednom od zidova bila je pak zemljovid svijeta. Zemljovid, kako je već odavno ustanovila Koral, posve fantastičan, koji je imao malo zajedničkog sa stvarnim položajem kopna i mora. Ali lijep i dobro izveden.

Dva su paža dovukla i namjestila teški rezbareni naslonjač. Čarobnica je sjela, namjestivši ruke na naslonima tako da joj rubinima optočene narukvice budu dobro vidljive i ne izmaknu pozornosti. Na začesljanoj kosi nosila je i rubinsku dijademu, a u dubokom izrezu rubinsku ogrlicu. Sve naročito za kraljevsku audijenciju. Htjela je ostaviti dojam. I ostavljala ga je. Kralj Belohun je izbuljio oči, ne zna se je li na rubine ili na dekolte.

Belohun, Osmikov sin, bio je, moglo bi se reći, kralj u prvom koljenu. Njegov je otac pribavio poprilično znatan imetak morskom trgovinom, a čini se pomalo i morskim razbojništvom. Dokrajčivši konkurenciju i monopolizirajući trgovačku plovidbu u regionu, Osmik se proglasio

kraljem. Samozvani čin krunidbe u načelu je samo formalizirao *status quo*, te nije potaknuo veće prigovore i nije izazvao prosvjede. Tijekom ranijih privatnih ratova i ratića, Osmyk je uredio granične sporove i nadležnosti sa susjedima, Verdenom i Cidarisom. Znalo se gdje Kerack počinje, gdje završava i tko u njemu vlada. A ako vlada, onda je kralj — i zaslužuje takav naslov. Prirodnim redom stvari naslov i vlast prelaze s oca na sina, pa nije nikoga začudilo kada je nakon Osmykove smrti na prijestolje zasjeo njegov sin Belohun. Sinova je Osmyk, istina, imao više, još najmanje četvoricu, ali svi su se odrekli prava na krunu, jedan navodno čak i dragovoljno. Tako je Belohun vladao u Keracku već više od dvadeset godina, ubirući sukladno obiteljskoj tradiciji dobit od brodogradnje, transporta, ribolova i gusarenja.

Sada je pak, na prijestolju, na povišenju, u kalpaku od samurovine, sa žezlom u ruci, kralj Belohun udjeljivao audijencije. Veličanstven poput balegara na kravljem kolaču.

»Poštovana i mila nam gospo Lytta Neyd«, pozdravio je. »Naša omiljena čarobnica Lytta Neyd. Izvoljela je ponovo svratiti u Kerack. I sigurno opet na duže?«

»Godi mi morski zrak.« Koral je izazovno prebacila nogu preko noge, pokazujući cipelice na modernim plutenim potpeticama. »Uz ljubazno dopuštenje Vašega Kraljevskog Veličanstva.«

Kralj je prešao pogledom po sinovima koji su sjedili do nje. Obojica su rasli kao pritke, ničim ne podsjećajući na oca, koščatog, žilavog, no ne odviše imponirajućeg rasta. Ni sami nisu izgledali kao braća. Stariji, Egmond, crn kao gavran. Xander, ne puno mlađi, gotovo albinski plavušan. Obojica su Lyttu gledali bez simpatije. Na očit ih je način uzrujavala povlastica temeljem koje su čarobnjaci u nazočnosti kraljeva sjedili. Audijencije su im udjeljivane na stolcima. No povlastica je bila općeprihvaćena i nije ju mogao zanemariti nitko tko je htio da ga smatraju civiliziranim. Belohunovi su sinovi jako željeli da ih smatraju takvima.

»Dopuštenje ćemo ljubazno«, progovorio je polagano Belohun, »udijeliti. Uz stanovitu ogradu.«

Koral je podignula ruku i upadljivo razgledala nokte. To je trebalo naznačiti da joj se fućka za Belohunove ograde. Kralj znak nije dešifrirao. A ako i jest, vješto je to sakrio.

»Načuli smo«, srdito je protisnuo, »da ženskama koje ne žele imati djece poštovana gospa Neyd daje čarobne napitke. A onima koje su već bremenite pobaciti zametke pomaže. A mi ovdje, u Keracku, takove postupke smatramo nemoralnima.«

»Ono što je ženino prirodno pravo«, suho je odvrtila Koral, »ne može *ipso facto* biti nemoralno.«

»Žena«, kralj je istegnuo na prijestolju mršavu priliku, »ima pravo od muškarca očekivati samo dva dara: ljeti trudnoću, a zimi papuče od tankoga lika. I prvi i drugi dar imaju istu zadaću — usidriti ženu u kući. Jer kuća je za ženu prikladno mjesto koje joj je odredila priroda. Žena s velikim trbuhom i potomstvom prikvačenim za pregaču neće se udaljavati od kuće i neće joj na pamet padati nikakve glupe pomisli, a to muškarcu jamči duševni mir. Miran u duši, muškarac može mirno raditi na umnažanju bogatstva i dobrobiti svoga vladara. Ni muškarcu koji radi u znoju lica svoga i bez predaha, a koji je spokojan glede svoga braka, također neće na pamet padati nikakve glupe pomisli. A kada ženi netko sugerira da može rađati kada želi, a kada ne želi da ne mora, kada joj usto netko prišapne i način te primetne sredstvo, tada se, poštovana, tada se zaljulja društveni poredak.«

»Tako je«, ubacio je kraljević Xander, već odavno tražeći priliku da se uplete. »Upravo tako!«

»Žena nesklona materinstvu«, nastavio je Belohun, »žena koju u kuću ne zatvore trbuh, kolijevka i balavurdija, učas će podleći požudi, ta je stvar očita i neizbježna. Tada će pak muškarac izgubiti unutarnji mir i duševnu ravnotežu, u njegovoj će dotadašnjoj harmoniji nešto odjednom zaškripiti i zasmrdjeti, ma, pokazat će se da nikakve harmonije nema, ni ikakvoga reda. Osobito onoga reda na kojemu počiva

svakodnevan teški rad. A usto plodove toga rada ubirem ja. A od takvih je misli samo korak do nemira. Do nezadovoljstva, pobune, otpora. Jesi li shvatila, Neyd? Tko ženskama daje sredstva za izbjegavanje trudnoće ili za njezin prekid, taj razara društveni poredak, potiče na nered i bunu.«

»Tako je«, ubacio je Xander. »Točno!«

Lytti se fućkalo za prividni Belohunov autoritet i vlast, savršeno je znala da je kao čarobnica nedodirljiva i jedino što kralj može jest govoriti. Ipak, suzdržala se da mu jasno kaže kako u njegovu kraljevstvu škripi i smrdi već odavno, da reda u njemu nema ni koliko je crnog ispod nokta, a jedina harmonija koju poznaju stanovnici jest glazbeni instrument. I da miješanje žena u to ne dokazuje samo mizoginiju, već i maloumnost.

»U tvom se dugom izlaganju«, rekla je umjesto toga, »uporno vraćala tema umnažanja bogatstva i dobrobiti. Savršeno te razumijem jer je i meni moja vlastita dobrobit izvanredno draga. I ni za što na svijetu neću odustati ni od čega što mi tu dobrobit osigurava. Smatram da žena ima pravo roditi kada hoće i ne roditi kada neće, ali ne želim o tome raspravljati, svatko napokon ima pravo na nekakve nazore. Napomenut ću samo da medicinsku pomoć koju pružam ženama naplaćujem. To je prilično važan izvor mojih prihoda. Naše je gospodarstvo tržišno, kralju. Ne upleći se, molim te, u izvore mojih prihoda. Jer moji prihodi, kako ti je dobro poznato, istodobno su i prihodi Vrhovništva i cijele bratovštine. A bratovština jako loše reagira na pokušaje smanjivanja njezinih prihoda.«

»Da mi ti to ne pokušavaš prijetiti, Neyd?«

»Ma kako bih. Štoviše, nudim ti dalekosežnu pomoć i suradnju. Znaj, Belohune, da ako zbog tvoga izrabljivanja i pljačke u Keracku dođe do nemira, ako ovdje plane, slikovito rečeno, baklja pobune, ako pobunjena gomila navali da te odavde naglavačke izvuče, detronizira, a odmah potom objesi na suhu granu... Moći ćeš tada računati na moju bratovštinu. Na čarobnjake. Priskočit ćemo u pomoć.

Nećemo dopustiti bunu i anarhiju jer ni nama ne idu na ruku. Izrabljuj stoga i množi bogatstvo. Umnogostručuj ga spokojno. I ne smetaj drugima da množe svoja. Lijepo te molim i dobronamjerno ti savjetujem.«

»Savjetuješ?« razjario se, skaćući sa stolca Xander. »Ti savjetuješ? Ocu? Otac je kralj! Kraljevi ne slušaju savjete, kraljevi zapovijedaju!«

»Sjedni, sine«, namrštio se Belohun, »i budi tiho. Ti pak čarobnice napregni sluh. Imam ti nešto za reći.«

»No?«

»Uzimam si novu ženu... Sedamnaest godina... Višnjica, kažem ti. Višnjica na šlagu.«

»Čestitam!«

»Činim to iz dinastičkih razloga. Iz brige za sukcesiju i red u državi.«

Dotad kao stijena šutljivi Egmund podignuo je glavu.

»Sukcesiju?« zarežao je, a zao bljesak u njegovu pogledu nije promaknuo Lyttinoj pažnji. »Kakvu sukcesiju? Imaš šest sinova i osam kćeri, računajući i kopilad! Malo ti je?«

»Vidiš i sama«, mahnuo je koščatom rukom Belohun.

»Vidiš i sama, Neyd. Moram se pobrinuti za sukcesiju. Zar bih trebao kraljevstvo i krunu ostaviti nekome tko s roditeljem razgovara ovako? Na sreću, još sam živ i još vladam. I namjeravam dugo vladati. Kako rekoš, ženim se...«

»I što?«

»Kada...« Kralj se počeo iza uha, pogledao Lyttu ispod namrštenih obrva. »Kada bi se ona... Moja nova žena, znači... Obratila tebi za ta sredstva... Zabranjujem ti da joj ih daješ. Jer sam protiv takvih sredstava! Jer su nemoralna!«

»Možemo se i tako dogovoriti«, nasmiješila se slatko Koral. »Tvoja višnjica, ako bi se obratila, neće ništa dobiti. Obecavam.«

»Za to imam razumijevanja«, razvedrio se Belohun. »Evo, molim, kako se lijepo dogovaramo. Uzajamno razumijevanje i obostrano poštovanje su temelj. Čak i razlike trebaju lijepo izgledati.«

»Tako je«, ubacio se Xander. Egmond se stresao, potihio opsovao.

»U okvirima poštovanja i razumijevanja«, Koral je zavrtjela riđi uvojak oko prsta, pogledala uvis, u strop, »kao i zbog brige za harmoniju i red u tvojoj državi... Imam jednu informaciju... povjerljivu informaciju. Gnušam se cinkarenja, ali prijevare i krađe još i više. A riječ je, moj kralju, o besramnoj finansijskoj malverzaciji. Ima takvih koji te pokušavaju okrasti.«

Belohun se nagnuo na prijestolju, a lice mu se vučje iskrivilo.

»Tko? Imena!«